

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · I

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 241. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsoev01ny-shoot-idm139673030253344/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

ikke, at hver Blomst dufter stærkere, at Skoven drager sit Aandedræt dybere og fylder Luften med sin Aande? Seer Du ikke, hvor Skyerne mødes, glødende og glimtende, og hvor Stjernerne søge hverandre paa deres Gang? Seer Du, hvor Søens og Engens Alfer stige frem som hvide Taagesikkelse, der smelte sammen med hverandre, og hvor Duggen som Kjerlighedens Graad glimter i hvert Blomsterøie, Du gaaer forbi? Hører Du ikke, hvor Aftenklokkens Klang blander sig med de underlige Toner, der stige op fra Søen, der hviske mellem Skovens Stammer og lege mellem Rørene? Det er Naturen, der smelter sammen i Kjerlighed. O, Harriet! I et Øieblik som dette kunde jeg falde ned og tilbede Naturen! I et Øieblik som dette, kan jeg forstaae Kong Volmers Ord: »Lad Herren beholde sin Himmerig, naar jeg blot har Tove og Gurre.«

»Tys!« hviskede hun, idet hun lagde Haanden paa hans Mund. »Det er ugudelige Ord, Du taler, og jeg føler mig allerede som hiin Græker, hvis Ring den stumme Fisk bragte tilbage. Jeg er ikke skabt for al denne Lykke; den overvælder mig.«

Han skød en Guldring af sin Finger, en glat Slangeguldring, i hvis Øine der funkede to Diamanter, og satte den paa hendes Finger.

»Det er Polykrates Ring,« sagde han smilende, »og jeg er som den. Du kan forstøde mig, kaste mig, hvorhen Du vil; jeg kommer dog altid trofast tilbage. Kom, Harriet! Vi ville vandre ad den lille Sti langs Søen for at drømme paa Hjortholms Ruiner; vi ville paa ny gjenleve den lykkelige Aften fra Bjerrelide.«

Seent ud paa Aftenen gik Henry alene over det bakkede Parti af Dyrehaven, der fra Fortunen falder af imod Sundet. Hans lette, energiske Gang var dobbelt saa elastisk som ellers, hans Holdning dobbelt saa freidig, hans klangfulde Stemme dobbelt saa klar, thi det var lyse Billeder, der drog gennem hans Sind. Maanen var alt sin Nedgang nær, men kastede dog endnu hist og her enkelte Sølvstænk ind imellem Trærne, hvor Daa og Hjort forskrækkede tog Flugten i lette Spring ved Lyden af hans Stemme. Ude i Horizonten laa Sundet glimrende og blankt som et hvidt, vatret Sølvbaand, der spillede i Maanelyset. Ovre mod den svenske Kyst stode som Bjerge, mægtige, sorte Skymasser, hvis øverste Toppe belyste af Maanen, tog sig ud som skinnende Iisbræer. Af og til straaled enkelte, fjerne Lynglimt ud bag disse optaarvæde Skybjerge og gav dem momentvis en zit-

trende, lysende Glans, der næsten lignede den, som Gletscherne udsende, naar de bestraales af Solen. Henry betragtede dette begyndende Forspil til et sig nærmende Uveir uden at bekymre sig om Andet end dets Skjønhed, og selv da Tordenen som rullende Artillerisalver begyndte at drøne i det Fjerne, medens Himlen indhylledes mere og mere, selv da afbrød det ikke en eneste af de Tanker, der gennemkrydsede hans Sind. Saaledes gik han snart jublende i sit Indre, snart brydende ud i fuldtonende Sang, indtil han naaede den saakaldte Triangel, hvor Strandveien hører op, og den kjedelige By tager fat. Regnen, der var begyndt smaat og jevnt, styrtede nu ned i Strømme, og Sortedamsøens mørke Flade fordoblede hvert af de talrige Lyn, som Skyerne udsendte. Han tænkte allerede paa at søge Ly i et eller andet Huus, da han midt under de stærke Drøn, der fik Ruderne til at klirre, syntes at høre høie Skrig, og Raab af forskellige Stemmer. Ved Omdreiningen til Farimagsveien skimtede han en af de saakaldte Kapervogne, omringet af en Sværm af Mennesker, der raabte og skreg i Munden paa hverandre.

»Hvad er der iveien, Vægter?» spurgte han, idet en af disse Stadens natlige Levebredsmand kom luntende paa sine Træskoe med Fredspiben for Munden.

»Hvad det er iveien? Ja det maa De nok sige!» svarede Morgenstjernens Behersker i en irriteret Sindsstemning. »Saadant noget Rak kommer her og knipser en af Statens Embedsmænd paa Næsen, fordi han sidder og lurer lidt i en Gadedør.»

Her foredrog han et Solonummer paa Piccolofløiten, der oieblikkelig blev besvaret af en Collega i det Fjerne, og vedblev efter denne Kunstpræstation saaledes til Henry:

»Nu spørger jeg Dem, for De seer ud til at være en bedre Herre, er det nu en Maneer at gjøre Commerc paa midt om Natten? Der kommer de fra Skoven med deres Fruentimmer, og Kusken, som hører til Vognmanden derhenne, vil naturlig ikke kjøre længere i saadant et Guds Veir, for Bæstene vil inte lystre, og Tosene hvine og skrige som besatte for dennehersens Lynilds Skyld. Saa sige disse Handelscommisbød, at de ville til Kongens Nytorv, og Kusken siger Nei – det er jo saa menneskeligt. Saa springer en af disse fulde Bændeljoder af og knipser mig paa Næsen, for jeg har noget Værk i Lænderne og taaler inte godt at gaae paa Gaden, naar det saadant er fugtigt i Veiret, og de andre Pultbidere falde over Kusken og sla'e ham halvt for-